

Йорданка Петкова е родена с рядка наследствена диагноза и това я насочва към дейност, свързана с проблемите и нуждите на хората с редки заболявания в България. От 2008 г. със съмишленици създават „Асоциация НАЕ – наследствен ангиоедем” и до днес е председател на организацията. От 2009 г. е и координатор в Националния алианс на хора с редки болести. Организатор е на множество обучителни семинари и благотворителни инициативи. Създател е на акцията „В търсене на най-добрия човек” с дългогодишна традиция. Интересите към българските храмове, стари църкви и параклиси я тласка към писателството. Срещите ѝ с много и различни хора я водят към предизвикателството да записва личните им истории. Автор е на книгите „Малки разкази за чудеса и изцеления” (2017, 2019), „Когато имаш нужда от чудо” (2020), а през 2021 г. излизат „Истории от старите калдъръми” и „Селски делници и празници” - пленителни кратки разкази и импресии, в които диша магията на родното. Заради активния си обществен живот през 2020 г. получава от кмета на гр. Пловдив приз „Посланик на доброто”.

Кои бяха най-хубавите моменти или периоди в твоя живот досега?

От позицията на времето виждам, че са били доста. За съжаление чак сега ги виждам. Но най-важният ми хубав момент са моите синове, които обожавам и с които се гордея.

А кое е най-трудното нещо, което си преживявала?

Трудностите са много, като започнем от това – цял живот с една диагноза, преживяно дългогодишно семейно насилие и всички моменти, които трябваше да преодолеея и да започвам няколко пъти живота си отначало.

В какво вярваш?

Вярвам в Бог и в доброто, въпреки всичко!

А в себе си?

Мисля, че не, защото ми се е случвало да изневерявам на самата себе си! Дори и със себе си, човек трябва да има едно наум.

За какво мечтаеш? На какво се надяваш?

Мечтите ми са наивни, защото ми се иска всичко да е идеално. Но имам една, която никога не се е променяла във времето, а тя е да бъда здрава. Надявам се всяко нещо да е като в приказките, с добър край!

Има ли нещо важно, за което не ти достига времето?

Аз съм от хората, които не оставят днешната си работа за утре и никога не я вършат в последния момент. Така че времето ми е достатъчно за всичко. Според мен умея да улавям момента. Идва идея, хващам я и пристъпвам към действие.

Повече в миналото, в настоящето или в бъдещето живееш сега?

Ако съдя по разказите, които пиша, сякаш повече живея в миналото. Връщам се там и търся всичко интересно. Миналото е много важно за бъдещето.

Обичаш ли Живота? Какво е той за теб сега? Опиши го с три думи...

Обожавам живота. Не бързам за никъде и искам да му се наслаждавам. Три думи – мечта, надежда и непознато изживяване.

Кои хора са ти оказвали най-голяма подкрепа и влияние?

Имам щастието да познавам много хора и да се докосвам до техния свят. Всеки ми е повлиявал за добро или за зло. Това именно ме е оформило. Дори и най-краткото общуване с непознат човек може да те преобърне. А най-голяма подкрепа получавам сега от най-близките до мен хора. Когато можеш да се справяш сам е друго, а истинската подкрепа я виждаш, когато вече нямаш физическата възможност.

Искаш ли да промениш нещо у себе си?

Само едно – да съм смела.

Намерила ли си призванието си?

В момента – да пиша. Но аз съм имала различни призвания, в различни периоди. Обичам промените.

Страхуваш ли се от смъртта?

Страхувам се. И това ми е проблемът.

Кое е доброто, което са сторили за теб и няма да забравиш?

Много добрини. Аз виждам навсякъде добрата част от всичко. Неслучайно създадох акция с традиция, в която всяка година търсим най-добрите пловдивчани.

Какви чувства изпитваш най-често?

Страх. Но е вследствие от диагнозата ми.

Имаш ли вътрешен мир?

Не успях да го постигна, за жалост. Но мисля, че това е несъвместимо с емоционалните хора. А аз съм такава.

Какъв съвет би дала, според житейския си опит, на едно дете или на другите хора вобще?

Здравите да прогледнат колко са щастливи. Обичаните да разберат колко са обичани.

Какво може да те разплаче?

Всичко. Лошото, красивото и дребното. Мога да се раплача и от гледката на едно красиво дърво.

А какво може да те накара да се усмихнеш?

Добрата постъпка.

За какво чувстваш най-голяма благодарност?

За това, че живея тук и сега! И че имам шанс да отправям посланията си с моите книги:

www.facebook.com/ЙорданкаПеткова-книги